verekedés a sündisznók miatt. A királynénak csakhamar veszett kedve kerekedett, egyre toporzékolt és körülbelül percenként egyszer kiabálta, hogy: — Üssétek le a fejét!

Alisz meglehetősen kényelmetlenül kezdte érezni magát. Eddig még nem tűzött össze a királynéval, de tudta, hogy erre bármely pillanatban sor kerülhet. — Jaj nekem, mi lesz velem akkor? — gondolta magában. — Itt borzasztóan szeretik lefejezni az embert, csoda, hogy még ennyien életben vannak!

Körülnézett, merre menekülhetne. Éppen azon gondolkozott, vajjon meg tudna-e szökni anélkül, hogy észrevennék, amikor egy csodálatos tünemény vonta magára a figyelmét. Eleinte nem tudta mire vélni a dolgot, de miután egy-két percig figyelte, rájött, hogy az a valami nem más, mint egy nagy vigyorgás. — Ez a facica! — gondolta magában. — Legalább lesz valaki, akivel beszélhetek.

— Hogy érzed magad? — kérdezte a cica, mihelyt elég szája volt hozzá, hogy kinyithassa.

Alisz megvárta, amíg a szemei is megjelennek, akkor bólintott. — Nincs értelme, hogy beszéljek hozzá, — gondolta, — amíg nincsenek itt a fülei, vagy legalább is az egyik füle. — A következő pillanatban megjelent az egész fej, erre Alisz letette a flamingóját és elkezdett a krokettről beszélni, boldogan, hogy valaki hallgatja. A cica úgy látszik azt gondolta, hogy most már eléggé itt van, azért nem jelent meg több belőle.

Alisz panaszkodni kezdett: — Senkise játszik rendesen és mindnyájan olyan borzasztóan veszekednek, hogy az ember nem hallja a saját szavát. Úgy látszik egyáltalá-

ban nem ismerik a játékszabályokat, ha pedig ismerik is, nem tartják be őket. Nem is képzeled, mennyire zavar, hogy minden eleven. Például ez a kapu, amelyen most át kellene jutnom, átsétált a pálya másik oldalára. A királyné sündisznója pedig, amelyet kikrokettezhettem volna, elszaladt, amikor meglátta, hogy jövök!

— Szereted a királynét? — kérdezte halkan a macska.

— Csöppet sem! — válaszolta Alisz. — Ő olyan különös... — Ebben a pillanatban észrevette, hogy a királyné mögötte áll és hallgatódzik, ezért gyorsan így folytatta: — Olyan különösen jól játszik, hogy nagyon nehéz egy játszmát nyerni tőle. — A királyné mosolygott és odább állt.

Most a király közeledett Aliszhoz és nagykíváncsian nézegette a fejet. — Kivel beszélgetsz? — kérdezte.

— Ez egy jó barátom... egy facica — válaszolta Alisz, — engedje meg, hogy bemutassam.

— Nem tetszik az arca, — mondta a király, — de azért, ha akarja, megcsókolhatja a kezemet.

— Inkább nem, — szólt a macska.

— Szemtelen! — kiáltotta a király. — Mit bámúlsz rám így? — Evvel Alisz mögé állott.

— Macska nézi a királyt! Ezt már olvastam valahol, de nem emlékszem rá, hogy hol, — mondta Alisz.

— Vigyétek el innen! — rendelkezett a király, aztán odaszólt a királynénak, aki éppen akkor ment el mellette: — Drágám vitesd el innen ezt a macskát!